

Θάνατος I

Ἡ μέρα ἀρχίγαγε ἀργά
σά ντό τραγούδι πούσερνε χαροκαμένη ἡ
μάνα

στὸ γιό της τὸ λεδεντονιό'
ἔνα τραγούδι ποῦφτανε
πέρα ἀπὸ τὸ Στρυμώνα
πάνω στὶς πέτρες τῆς ἐρειπωμένης ἐκ-
κλησίας

ὅπου βογγάει στὴ γέννα της
μιά κατάσπρη κατσάικα.

Τὸν ἀντρίων τὰ χέρια

Τὰ χέρια μας
σὲ λίγο θὰ ριχτοῦνε στὴ φωτιά
κι ἡ μάνα μας
ποῦ φύτευε θυμάρι στὴν αὐλή μας
κι ἔδενε τὸ μεγάλο πετεινάρι μὲ καπίστρι
δὲ θὰ πιστεῦει πῶς πεθάναμε
ἂν δὲν ἀγγίξει μὲ τὸ δάχτυλο
τὸ τρίτο μάτι μας
αὐτὸ
ἀνάμεσα σὰ φρύδια.

Ταξίδι

Ἀπάνου στὴ βοϊδάμαξα
ταξίδευε ὁ γέρος
τὸ ἀργὸ ταξίδι τοῦ Ὀδυσσεύ'
γύρο τριγύρο
στὶς ὄχτες τοῦ Στρυμώνα
μὲς σ' ἀπριλιάτικες φωτιές
κι ἄγριες πάπιες
χτίζαν οἱ γύφτοι τὰ τσαντέρια.
Οἱ γέροντες ὀργώνανε
τὴν ἐρημιὰ τοῦ τόπου
κι ἔνα παιδί
τῆς μάνας του τὸ τρυφερὸ βλαστάρι
πέθαινε περιμένοντας
τοῦ γένους τὴν Ἀνάσταση.

Τοῦτην τὴν ἀνοιξη...

Ἡ ἀνοιξη
μὲ πρόλαβε στὶς ὄχτες τοῦ Στρυμώνα
ὅπως μοῦ τόπες: «Θὰ μὲ θυμηθεῖς
καὶ θὰν' ἡ μέρα μεσημέρι»

τὴν ὥρα ποὺ τὰ φίδια ἀλλάζουνε τομάρι
κι ἀδούλωτες σκιρτᾶνε οἱ ψυχές
στὰ σωθικά μας
σὰ ντίς ροές τοῦ ποταμοῦ
σὰ γκζέφραγο ἀμπέλι.

Καλοκαίρι

Φουντῶστε δέντρα
καρπίστε δέντρα,
ὥσπου νὰ κάψει ὁ ἥλιος
ὁ ἥλιος ὁ γεννήτορας
τοῦ κόσμου ὁ ἐπιδήτορας,
νάρθω κι ἐγὼ ἀπουκάτου σας
πουκάτου ἀπ' τὰ κλαριά σας
τὰ φουντωτά, τὰ καρπερά
τὰ ἡλιαναθρεμμένα.

Τοῦ τρελοῦ

Ζαντοῦ, ζαντοῦ
μάνα μου τὸ ποτάμι κατεδάζει
(τὸ νερὸ γιὰ ποὺ τραδάει:)
ζαντοῦ, ζαντοῦ
σθῶ' λίγο νερὸ
—πιές νὰ σὲ χαρῶ.

ζαντός = τρελός

Κύκλος

Κόκκινο κατακόκκινο τὸ στόμα μου
γαρούφαλο
καὶ τὸ κορμί μου δυνατὸ
μὲ δυὸ ποντίκια σὰ ἔτοῦτα μου
καὶ μὲ τίς φλέδες τοῦ λαιμοῦ
σὰ λούκια.

Μνήμη

Μὴν παῖς ποτὲ πῶς ἡ ζωὴ τους
μετρημένη σὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ
ἦρθε καὶ πέρασε
σὰ ντό νερὸ ποὺ πάει καὶ δὲ φτάνει
(Σὰ ντό φωνὴ μᾶς χόρτασε
καὶ σὰ φωτιά μᾶς καίει).

(Ἡ ΟΜΗΡΕΙΑ τοῦ Κώστα Λογαρά θὰ ἐκδοθῇ
σύντομα ἀπὸ τὰ ΟΣΤΡΑΚΑ).